

[Alfred Bøgh.]

bunden af valutakassen meget snart er nået, bringer socialdemokratiet nærmere sit ønskemål: erhvervslivets umyndiggørelse og statens forøgede indflydelse. Det kan ingen liberal være tjent med, og jeg tror, at de, der måske et øjeblik har følt sig fristet, vil vige tilbage for konsekvenserne af de socialdemokratiske forslag til imødegåelse af valutakrisen, for de er mere end farlige for alle, der ønsker fremskridt på frihedens, ikke mindst på erhvervsfrihedens grund. Nej, skatterne er forhøjet så mange gange, at vi bør fare med den yderste varsomhed. Dette gælder især, fordi vi efterhånden ved, at uanset hvilke fiksfakserier man laver, betyder højere skatter højere omkostninger.

Derfor bliver spørgsmålet: Hvilket forlig ønsker regeringen at slutte? De forslag, der nu er fremsat, giver ikke meget af et fingerpeg. Og hvor de er tydelige, er de nærmest til det værre. Det gælder f. eks. om børnetilskuddene, som i dag er på 165 mill. kr., og som regeringen nu ønsker sat i vejret med yderligere 29 mill. kr.

I det forholdsvis korte, men for samfundet kostbare tidsrum, denne regering har haft ledelsen af lovgivningsarbejdet og administrationen, er der tre gange grebet ind for at lappe på begåede fejltagelser. Indgrebene har haft det tilfælles, at de alle har medvirket til en forøgelse af omkostningsniveauet, d.v.s. at man har forringet erhvervenes konkurrenceevne og muligheden for at indtjene fremmed valuta.

I henhold til det såkaldte septemberforlig, skulle en halv snes af de millioner, de forhøjede indirekte skatter indbragte, bindes på en særlig konto i nationalbanken. Det er også sket, men hvad hjælper det i praksis, når finansministeren i mellemtiden på anden måde forøger sin gæld til banken med større beløb. Disse finansielle transaktioner er i modstrid med det, man gennem forliget har tilsigtet. De underbygger den mistillid til regeringen, vi fra venstres side tidligere har givet udtryk for.

Med denne erfaring og tilsvarende andre som baggrund er det venstres bestemte opfattelse, at midlet til bekæmpelse af den selvskabte krise ikke er nye tårnhøje skatter. Vi har som opposition og uden indflydelse på administrationen ingen parlamentariske

midler til at bremse lysten hos socialdemokratiske ministre til under en eventuel midlertidig lysning i den økonomiske situation igen at give los.

De foreslåede afgifter vil både direkte og indirekte føre til forhøjelse af vort omkostningsniveau, og en afgjort betingelse for vor medvirken til en løsning af krisen må derfor være, at statens udgifter må begrænses, at nye indirekte afgifter ikke får virkning på pristallet, og at der træffes bindende aftaler om udformningen af en skattereform, om amtsskatterne, om afviklingen af den nugældende leje- og boliglovgivning og — vil jeg sige til slut — om en afskrivning af planerne om indførelse af grundskyld.

Der kan også være andre af regeringens planer, der må drøftes. Ikke mindst på denne baggrund finder vi, at regeringen burde have givet det høje ting et bedre arbejdsgrundlag for de drøftelser, der er nødvendige for at bekæmpe valutavanskelighederne, som den socialdemokratiske regering må tage hovedansvaret for.

Ole Bjørn Kraft: Det er anden gang i den socialdemokratiske regerings korte regeringstid, at det har været nødvendigt for den på grund af forværring i landets økonomiske situation at forelægge folketinget planer til bekæmpelse af krisen. Socialdemokratiske regeringer og valutakrise synes at høre sammen som munken og hans kutte. Hvorledes er da situationen? Hvad er dens årsager, og hvorledes skal vi bringe krisen til ophør og få skabt stabile og trygge forhold? Det er det, forhandlingerne i dag drejer sig om, og som der skal gives et svar på. Ved bedømmelsen af den øjeblikkelige situation og de nærmeste fremtidsudsigter må vi lægge den økonomiske oversigt, som den højtærede økonomi- og arbejdsminister Krag i torsdags forelagde for offentligheden, til grund for vor betragtning. Vi har ikke altfor gode erfaringer med hensyn til værdien af disse konjunkturbedømmelser. I den henseende skræmmer erfaringerne fra i fjor. I den oversigt, økonomi- og arbejdsministeren forelagde i fjor i begyndelsen af marts, kunne man læse, at der var udsigt til stabilitet i vore valutariske forhold året ud, men allerede i den samme måned, som oversigten blev offentliggjort, var denne